

عنوان مقاله:

جایگاه آموزش عالی در توسعه ی پایدار جامعه

محل انتشار:

اولین سمپوزیوم بین المللی علوم مدیریت با محوریت توسعه پایدار (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

دکتر محمد رضا اردلان - عضو هیات گروه مدیریت آموزشی دانشگاه بوعلی سینا

دکتر سیروس قنبری - عضو هیات گروه مدیریت آموزشی دانشگاه بوعلی سینا

کاظم منافی شرف آباد - دانشجوی دکتری مدیریت آموزشی دانشگاه بوعلی سینا

خلاصه مقاله:

توسعه ی پایدار یعنی برآوردن نیازها و ارتقای کیفیت زندگی نسل حاضر بدون به خطر افتادن موقعیت نسل آینده و یکی از اهداف مهم در برنامه های توسعه اقتصادی، اجتماعی کشورهای مختلف و تابع عوامل متعدد اقتصادی، سیاسی، فرهنگی و محیطی است که نظام آموزش عالی را می توان یکی از عوامل اصلی در حل مسائل مربوط به آن دانست. آموزش عالی به عنوان نیروی محرکه ی توسعه ی پایدار و حرکت به سوی جامعه ی دانش بنیان، دارای نقشی راهبردی و معرف نوع مهمی از سرمایه گذاری در منابع انسانی است که با فراهم آوری و ارتقای دانش، نگرش و مهارت مورد نیاز فراگیران، به توسعه ی پایدار جامعه کمک می کند. بر این اساس، مؤسسات آموزش عالی به عنوان اصلی ترین مراکز توسعه دهنده ی شهروندان جهانی و حرفه ای، در مسیر دستیابی به توسعه ی پایدار مبتنی بر ملاحظات جهانی شدن نقش حساسی را برعهده دارند. توانایی نظام آموزش عالی در توسعه ی پایدار هر جامعه منوط به پرورش شهروندان جهانی انعطاف پذیر در مقابل تحولات، توانمند در یادگیری انعطاف پذیر و مداوم، دارای دانش و مهارت در حیطه های خاص، آگاه از ویژگی ها و مسائل فرهنگی، اجتماعی و محیط زیست و ارزش های اخلاقی و معنوی و دارای روحیه ی مشارکت جویانه و فعال است. مقاله حاضر که به شیوه ی توصیفی تحلیلی نگاشته شده است، درصدد تبیین جایگاه نظام آموزش عالی در توسعه ی پایدار جامعه می باشد. در این مقاله پس از تبیین مفهوم توسعه پایدار و دیدگاه ها در خصوص آن، آموزش عالی و کارکردهای متناسب آن به بررسی جایگاه آموزش عالی در توسعه ی پایدار جامعه پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

آموزش عالی، دانشگاه، توسعه ی پایدار، جامعه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/374994>

